

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku U. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K., M. Sp. z o.o.,
z udziałem A. W.
o wyłączenie komornika sądowego
i wyłączenie sędziów Sądu Rejonowego we Włodawie,
na posiedzeniu niejawnym 24 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek wystąpienia przez Sąd Rejonowy we Włodawie
postanowieniem z 3 lutego 2023 r., sygn. akt I Co 277/22,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włodawie złożył do Sądu Najwyższego wniosek o przekazanie innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym - na podstawie art. 44¹ k.p.c. - sprawy z wniosku U. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K., M. Sp. z o.o., P. W. i D. W. z udziałem A. W. o wyłączenie komornika sądowego i wyłączenie sędziów Sądu Rejonowego we Włodawie.

W uzasadnieniu wskazał, że w jednym z postępowań egzekucyjnych przeciwko A. W. (w sprawie Km 93/2) wierzycielami pozostają D. W. – obecnie Wiceprezes Sądu Okręgowego w L., a wcześniej - Prezes Sądu Rejonowego w W. oraz jej małżonek P. W., w przeszłości - kurator sądowy Sądu Rejonowego w W.

Sąd wskazał ponadto, że wierzycielka jest obecnie zwierzchnikiem sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym we Włodawie, a z niektórymi z nich dotychczas utrzymuje koleżeńskie relacje, podobnie jak wierzyciel P. W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44¹ k.p.c., Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności wzgląd na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego (§ 1); o przekazanie sprawy może wystąpić sąd właściwy (§ 2). Przepis ten wszedł w życie w dniu 7 listopada 2019 r. Ma jednak zastosowanie także w sprawach, w których postępowanie zostało wszczęte przed tym dniem (art. 9 ust. 2 ustawy nowelizującej, zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., V CO 294/19, nie publ., i z 29 stycznia 2020 r., V CO 8/20, nie publ.).

Należy podkreślić, że rozwiązanie przewidziane w art. 44¹ k.p.c. stanowi wyjątek od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd miejscowo właściwy. W konsekwencji art. 44¹ k.p.c. powinien być interpretowany w sposób ścisły. Do przekazania sprawy do innego sądu może zatem dojść jedynie w razie powstania okoliczności faktycznych odnoszących się do przedmiotowych lub podmiotowych cech konkretnej sprawy, świadczących jednoznacznie o tym, że rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy według przepisów k.p.c. byłoby niezgodne z interesem publicznym i sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości, gdyż godziłoby w społeczny odbiór sądu jako bezstronnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2020 r., V CO 1/20, nie publ.).

Przytoczone przez Sąd Rejonowy motywy, nie pozwalają na przyjęcie, że dobro wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności wzgląd na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego, wymaga rozpoznania tej sprawy przez inny sąd równorzędny. Nie uzasadnia istnienia takiej obawy okoliczność, że wierzycielka w postępowaniu egzekucyjnym jest obecnie zwierzchnikiem sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym oraz że z niektórymi z nich dotychczas utrzymuje koleżeńskie relacje. Należy zdecydowanie podkreślić, że okoliczności wynikające z przesłanki dobra wymiaru sprawiedliwości muszą być realne

i stwarzać rzeczywiste zagrożenie dla prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Obawa wystąpienia w opinii społecznej przekonania, że sprawa nie zostanie w tym sądzie bezstronnie rozpoznana musi być realna, a nie hipotetyczna. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2020 r., sygn. akt V CO 1/20, nie publ.).

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy uznał, że nie ma podstaw do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 44¹ k.p.c.